

Jertfă vie

Romani 12.1

David R. Reid

© CSV, Online începând de la: 27.06.2022, Actualizat: 27.06.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Romani 12.1

Romani 12.1: Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu; să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă.

Citește și Exodul 3.15-18; 8.25-28; 10.8-11; 10.24-26.

Adesea cântăm și vorbim despre slujirea Domnului. În multe ocazii ne predăm din nou Domnului și dorim să ne punem la dispoziția Lui ca „jertfă vie”. Dar, foarte adesea, jertfele vii se strecoară departe de altar chiar înainte ca jertfa să fi avut loc. În Romani 12.1, Dumnezeu ne cheamă să ne punem trupurile la dispoziția Lui ca mijloc de slujire rezonabilă. Nu poate exista o slujire reală pentru Hristos decât dacă suntem dispuși să ne oferim pe noi înșine ca jertfă. Condiția prealabilă pentru o astfel de jertfă este ca noi să fim sfinți și plăcuți. Altfel, toate serviciile noastre sunt doar cântece și vorbe.

Satan cunoaște Romani 12.1 la fel de bine ca orice creștin credincios. El știe că, dacă poate împiedica pe un creștin credincios să ducă o viață sfântă și plăcută, sacrificiul său nu are prea multă valoare. El știe că Împărăția lui Dumnezeu nu se promovează prin cântare și vorbire, ci printr-o „jertfă vie și sfântă”.

În relatarea măreață a exodului, aflăm că voia lui Dumnezeu pentru poporul Său era ca acesta să părăsească Egiptul și să călătorească trei zile în pustiu pentru a-l sluji prin jertfe (Exodul 3.15-18). Dar dușmanul, faraon, a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a ține poporul lui Dumnezeu în Egipt - departe de locul pe care Dumnezeu îl desemnase pentru jertfă și slujire. Dumnezeu ne-a împărtășit această relatare în Cuvântul Său pentru a ne arăta cum dușmanul cel mai mare al creștinului încearcă să ne împiedice să ne oferim ca jertfă vie. Faraon a folosit patru tactici diferite pentru a împiedica poporul lui Dumnezeu să părăsească Egiptul și să slujească Domnului, Dumnezeului lor. Satan folosește aceleași patru tactici și astăzi pentru a-i face pe creștinii credincioși să facă compromisuri, atunci când vine vorba de a se oferi pe ei înșiși ca jertfe vii Domnului.

1. În Exodul 8.25 Faraon spune: „Mergeți, jertfiți Dumnezeului vostru în țară”. Diavolul nu are nimic împotriva aducerii de jertfe, atâta timp cât acesta se face „în țara [Egiptului]”. Egiptul reprezintă lumea. Aceasta este zona în care vrăjmașul domnește. Satan este căpetenie și în „lumea religioasă”. El stimulează „religia”. El salută activitățile celor care caută onoarea pentru ei înșiși sub pretextul serviciului religios. El știe că fiecare ființă umană are un gol în inimă, care nu poate fi umplut decât cu Dumnezeul cel viu. Dacă satan poate umple golul unei inimi cu activitățile religioase ale lumii, el este încă stăpân în această viață. Adevăratul creștinism nu este o religie, ci o relație vie cu Dumnezeu prin Isus Hristos. Iar porunca Domnului este să părăsim țara și să facem o „călătorie de trei zile” pentru a aduce jertfă (Exodul 8.27). Cele trei zile arată cu siguranță spre călătoria Domnului nostru prin moarte și înviere. Acesta este punctul crucial despre care este vorba în cazul „jertfei vii”. Am mers noi cu Domnul prin moartea și învierea Sa? Ne-am predat Lui până la punctul în care am murit față de noi înșine și am înviat cu El? Vezi Coloseni 3.1-3. Sau ne mulțumim să ne prefacem, și doar în treacăt să facem slujire

pentru Domnul în „țara Egiptului”?

2. În Exodul 8.28 faraon folosește o a doua tactică: „Vă voi lăsa să plecați, ca să jertfiți Domnului Dumnezeuului vostru în pustie, numai nu mergeți foarte departe”. Dacă satan nu ne poate ține în țară, el vrea totuși să ne țină aproape. Atunci satan are un joc ușor cu șiretlicurile sale, ne poate trage înapoi și ne poate distruge mărturia. Un creștin de graniță nu este o „jertfă vie și sfântă”! Un student care are părtășie și se roagă cu creștinii credincioși într-o seară, dar care petrece cu lumea în seara următoare, nu este o „jertfă plăcută”. Chiar și cei necredincioși știu că aceasta nu este o slujbă creștină rezonabilă. Ei se distrează pe seama ipocritului care pretinde că Domnul Isus este prima prioritate în viața lui și apoi nu face ceea ce El poruncește. Domnul ne cheamă să mergem în pustiu, trei zile de drum, pentru a jertfi. Da, este ușor să trăiești aproape de plăcerile și bogățiile Egiptului, dar este greu să trăiești ca o jertfă în pustie. Vezi Evrei 11.24-27.
3. A treia tactică folosită de faraon în încercarea sa de a determina poporul lui Dumnezeu să facă un compromis se găsește în Exodul 10.11: „Mergeți deci voi, bărbații!”. Acest lucru înseamnă că bărbații pot merge și pot jertfi, dar trebuie să-și lase familiile în urmă. Faraon știa că, dacă ei ar fi lăsat în urmă soția și copiii, nici tatăl nu ar fi putut să slujească Domnului în mod eficient pentru o perioadă de timp. Dacă satan nu ne poate convinge personal să rămânem în sfera lui de influență, viclenia lui este să ne împiedice prin intermediul rudelor noastre cele mai apropiate. Cât succes a avut diavolul cu această tactică! Mulți bărbați și multe femei au eșuat în acest domeniu. Aceștia se hotărăsc în inima lor să își prezinte trupurile lui Dumnezeu ca jertfă vie și sfârșesc prin a le oferi altcuiva. Învățătura este clară.
4. În Exodul 10.24 găsim descrierea ultimei încercări a lui faraon de a împiedica poporul lui Dumnezeu să se predea total: „Mergeți, slujiți Domnului; numai turmele și cirezile voastre să rămână”. Ce șiretenie: să-ți lași în Egipt mijloacele de trai. Satan știe că, dacă profesiile noastre și alte interese și „lucruri” sunt lăsate în urmă în împărăția lui, el are încă o anumită influență. Putem crede că suntem creștini credincioși puternici și separați, dar dacă unul dintre motivele noastre vitale este să progresăm în această lume, și anume respectând condițiile ei, atunci vitele și turmele noastre sunt încă în Egipt. Atunci există un singur răspuns: „Nici o copită nu va rămâne” (Exodul 10.26). Părăsirea completă a Egiptului, în dăruire totală ca jertfă vie, oferă câteva întrebări de bază și pentru noi înșine. Îmi planific avansarea profesională pentru a mă promova în această viață sau am pus-o la dispoziția Domnului ca parte a „jertfei mele vie și sfinte”? Îmi folosesc posesiunile pentru a-L sluji pe Domnul sau sunt ele „copite” care mă rețin în Egipt? Dacă „turmele și cirezile” nu părăsesc Egiptul, nu poate exista nici o jertfă. Până atunci, slujirea Domnului este doar cântare și vorbă!

Închinarea, relațiile de rudenie, profesia, interesele personale - toate trebuie să facă această călătorie de trei zile. Totul în jurul nostru trebuie să poarte amprenta noii noastre vieți de înviere în Hristos. Acest fel de slujire a Domnului este sfânt și plăcut lui Dumnezeu. Este o jertfă vie.

Tradus de la: [Lebendiges Opfer](#)
Titlul original: „Lebendiges Opfer“
din *Folge mir nach*, 2/1993, pag. 23-25;
Titlul original în engleză: „Living Sacrifice“
Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu